

[Lis Møller.]

for i hver film af den art bliver der jo skudt et halvt hundrede. Det var et ganske nøgternt spørgsmål, og jeg kan ikke sige, hvad de mange nedskydninger betød eller vil komme til at betyde for hende, men vi foretager så mange forskellige undersøgelser her i landet, at jeg synes, det er rimeligt, om vi også undersøger, hvordan de forskellige ting, der vises i TV, indvirker på børn og ganske unge.

Men jeg kan altså på mit partis vegne anbefale lovforslaget.

Ib Thyregød: Også jeg kan give tilslutning til det, som er lovforslagets hovedsigte, at ophæve voksencensuren på filmområdet. Det, som sker ved dette forslag, er jo, at den censur, vi hidtil har haft for voksne, ophører, samtidig med at man bevarer en censur for børn med grænser på henholdsvis 12 og 16 år.

Nu kan man jo stille det spørgsmål: hvad ligger der i en sådan ophævelse af censuren, for så vidt angår voksne? Censur er jo forebyggende foranstaltninger, som det siges i grundlovens bestemmelser om censur specielt i relation til trykkefriheden, altså en forudgående undersøgelse, en forudgående godkendelse af den pågældende film. Det er en naturlig ting, at denne forudgående godkendelse ophæves, og det er vel også naturligt ud fra de synspunkter, som sagkyndige, bl. a. psykiatere, har fremhævet i den betænkning, som foreligger fra december 1967. Men det betyder jo ikke, at i det øjeblik, man ophæver censuren, så er alt tilladt, for så vidt angår film. Der kan jo være regler uden for filmcensur-reglerne, der medfører, at der er visse indskrænkninger. Jeg skal nævne nogle eksempler på dette.

Hvis man i en film f. eks. opfordrer til forbrydelser — nu kan det være mere abstrakt, og det kan være mere konkret — og hvis opfordringen er af mere konkret karakter, vil der utvivlsomt her foreligge noget, som er lovstridigt, og som altså ikke

kan tolereres, selv om der ikke er en forudgående censur. Man kunne også tænke sig en film, der krænkede privatlivets fred ved f. eks. at behandle bestemte personers privatliv. Jeg kan nævne som eksempel, ikke en film, men en bog, som i sin tid udkom, hvor en familie var blevet beskrevet af den unge pige, der havde været ansat i familien, og hvor bogen ikke blev beslåglagt, men hvor en række fotografier, som var optaget i bogen, ved fogedforbud blev forbudt at fremkomme. Det vil altså sige, at både privatlivets fred, opfordring til forbrydelser og en række andre ting kan virke indskrænkende, selv om filmcensuren ophæves.

Jeg kunne også nævne et enkelt område, som stadig er i støbeskeen, nemlig billedpornoen. Der er det jo sådan, at indtil straffelovens § 234 har fundet sin endelige skæbne her i folketinget ved et forslag, som vi jo ikke skal behandle her i dag, er billedporno fortsat forbudt, uanset om man ophæver filmcensuren.

Herudover er der spørgsmålet om fjernsynsudsendelser. Det fremgår jo udtrykkelig af lovforslaget, at fjernsynsudsendelser — og det samme må vel gælde film, der udsendes i fjernsynet — er uden for de regler, der her behandles. Der må man jo rejse det spørgsmål, om der da ikke er behov for andre regler netop for fjernsynsområdet, og det tror jeg man må sige der er. Der er i virkeligheden en betydelig forskel på de film, som forevises for voksne, og hvor de, som ønsker at se disse film, på forhånd kan danne sig et indtryk af, hvad det er for film, og så de film eller andre udsendelser, der sendes i fjernsynet, som kommer ud i hjemmene, hvor det jo ofte, selv om det nu fremgår, at de ikke er egnede for børn, alligevel er således, at børn kommer til at se sådanne film, og hvor disse udsendelser i det hele taget kommer på en helt anden måde end ved en filmsforevisning i en biograf. Derfor tror jeg, at der er behov for regler, for så vidt angår fjernsynet. I virkeligheden må man vel nok sige, at de regler, som skal gælde for fjern-